

Ἐκ μεταφορᾶς 435,200

ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ

Παρατάξεως:

24 κανονοσοιχίαι πεδιναί (τῶν 12 καὶ τῶν 4 λιτρῶν), ἐξ 8 τηλεβόλων ἐκάστη. Πυροβόλα βαβδ.	192	} 6,500
21 κανονοστοιχίαι (τῶν 4 λιτρῶν) ἑλαφραὶ (τῶν ταξιαρχιῶν), ἐκ τεσσάρων πυροβόλων ἐκάστη	84	
9 ὄρειναι, ἐκ τεσσάρων πυροβόλων ἐκάστη	36	
	312	

ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ

Θέσεων:

Διαφόρων ὀγκῶν καὶ διαφορῶν συστημάτων διὰ τὴν ἐξόπλιν τῶν ὀχυρωτικῶν ἔργων 250 ἕως 300

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ

6 τάγμακτα καὶ λόχοι γεφυροποιῶν	3,000
	444,700

Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ στρατοῦ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πολεμοφοδίων, τῶν σκευῶν τῶν σιτιῶν, φορητῶν νοσοκομείων, καὶ οἱ διὰ τ' ἀρτοποιεῖα, νοσοκομεῖα κτλ. ὑπελογίσθησαν ἐπακριβῶς, ἢ δ' ἀναλογία τῶν διαφορῶν τούτων ἀπαραιτήτων κλάδων τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὁμοῦ λαμβανομένων εἶναι 23 ἐπὶ ἑκατὸν μαχίμων. Οὕτως ἔξομεν

400 : 23 : : 145,000 : X καὶ X = 33, 350 στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ διαχειρίσιν αὐτῶν 25,000 τετρατρόχα ὀχήματα συρόμενα ὑπὸ δύο ἵππων ἢ καὶ δύο βοῶν, ὡς καὶ 5,000 σαγματοφόρους ἵππους.

Τεχνῖται τῶν τεχνικῶν καταστημάτων τοῦ πυροβολικοῦ	500	} 4000
Ἔργαται ὡς καὶ ἐργάτιδες καὶ κατὰδικοὶ διὰ τὴν κατασκευὴν φυσιογίων	500	
Ῥάπτται, κατὰδικοὶ ῤάπτται καὶ ῤάπττραι διὰ τὴν κατασκευὴν στρατιωτικῶν ἐνδυμασιῶν	4000	

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

Μάχιμοι	144,700
Στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι	35,350
	180,050

Εἰς τούτους δὲ δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ ὑπάλληλοι, ὡς καὶ οἱ τῶν πόλεων νυκτοφύλακες καὶ τελωνοφύλακες, οἵτινες ἐν Σερβίᾳ ἔχουσι στρατιωτικὸν ὄργανισμόν.

ΠΑΝΟΣ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
Λογικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

Ἡ φύσις εἶχε προικίσει ἀφθόνως τὸν κόμητα Καποδίστριαν διὰ τῆς πνευματικῆς ἐκείνης εὐκνησίας καὶ γοργότητος, ἥτις ἰδιάζει εἰς πάντας τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας, καὶ οὐδεὶς ποτε δύναται ν' ἀρνηθῆ, ὅτι ἐπραξε πᾶν τὸ κατ' αὐτὸν, ὅπως ἀναπτύξῃ τὰ δῶρα ταῦτα. Τὴν ἔλλειψιν μεγάλης παιδεύσεως κατ' ὄρθου νὰ ἀναπληροῖ δι' ἐνδελεχοῦς ἀναγνώσεως καὶ ἀσυνήθους μνήμης, ἥτις εἶχε πρόχειρον πάντοτε λόγιόν τι ἐκ τε τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων χρόνων. Ἐγγραφε μὲν δυσκόλως τὴν ἑλληνικὴν, ἀλλ' ἐλάλει αὐτὴν ὅμως εὐχερῶς καὶ ταχέως. Ὅσάκις ἐστερεῖτο ἐπιχειρημάτων, κατέφευγεν εἰς ἀξιώματα· πολλάκις δὲ τοῦ αἰσθήματος ἢ θερμότης συνεκάλυπτε τὴν ἔλλειψιν πεποιθήσεως· τούναντίον ὅμως κατεῖχε τὴν ὑπέροχον ἐκείνην κοινωνικὴν εὐστοχίαν καὶ σύνεσιν, ἣν παρέχει ἢ ἐν αὐλαῖς ἀναστροφή, τὸ πανταχοῦ σπάνιον προτέρημα τοῦ ἐν δέοντι σιγῆν καὶ ἀκοῦειν, καὶ πρὸ παντὸς ἀπίστευτον δεξιότητα νὰ προσαρμόξῃ τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, λαλῶν μὲν εἰς τὸν χωρικὸν περὶ τοῦ ποιμνίου του, εἰς τὸν ἱερέα δὲ περὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν πεπαιδευμένον περὶ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς τὰς κυρίας περὶ ποιήσεως. Ἐν γένει ἐγνώριζεν ὁ Καποδίστριας νὰ κολακεύῃ λεπτότατα τὴν κοινὴν γνώμην. Ἐννοῶν δὲ, πόσον σπουδαῖον εἶνε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἄρχοντος, καὶ ὅτι πολλάκις ἐν εὐκαιρῷ σεβαστότερον εἶνε κοινόν τι φόρεμα ἢ στολαὶ καὶ παράσημα, ἐφαίνετο ἐν ἀπλουστάτῃ ἐνδυμασίᾳ περιπατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Ναυπλίου, καὶ μόνον αὐτοῦ κόσμημα φέρων τὸ κυανοῦν περιλαίμιον, ὅπερ εἶχε κεντήσει αὐτῷ ἡ κυρία Ἐὐνάρ. Μόνον δὲ κατὰ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ὁδοιπορίαν τοῦ ἀπεφάσισε νὰ φορέσῃ στολὴν, ἀφοῦ συνεβούλευσε τοῦτο ὁ Κολοκοτρώνης, παρατηρῶν αὐτῷ, ὅτι ὁ λαὸς ἐγονυπέτει ἐνώπιόν τοῦ προηγουμένου ἱππέως, ὃν ἐξελάμβανεν ὡς Κυβερνήτην ἕνεκα τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀναβολῆς. Ἐν Ναυπλίῳ κατῴκει πενιχρὸν οἰκίσκον, σκοτεινὴν ἔχοντα τὴν αὐλὴν καὶ ξυλίνην τὴν κλίμακα· οὐδεμίαν δὲ ἴσαστο πρὸ αὐτοῦ φρουρὰ, ὡς ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ ἦν ἡ καλλίστη προσασία τοῦ Κυβερνήτου. Τὸ κύριον κόσμημα τῆς πρὸς ὑποδοχὴν αἰθούσης του ἀπετέλει ὁ ἥλιος· κυκλικόν τι δὲ ἀνάκλιτρον καὶ ἐν γραφεῖον ἦσαν τὰ μόνα τῆς ἐπιπλα. Εὐχαρίστως ἐλάλει ὁ πρῶν ὑπουργὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου περὶ τοῦ λιτοῦ αὐτοῦ βίου. Πῶς εἶνε δυνατὸν, ἔλεγε, νὰ τραπῶ εἰς τὴν πολυτέλειαν, ὅταν ἡ Ἑλλάς καταστρέφεται σχεδὸν ἐκ τῆς παντελοῦς τῆς πενίας; Οὕτω δὲ καὶ ἡ θίαυτα αὐτοῦ ἦν ἀπλουστάτη. Ὅ,τι ἀπαύστως ἐφώνει πρὸς τοὺς Ἕλληνας: «τὰν σκάφαν σκάφαν, καὶ τὰν μάζαν μάζαν» ἐφαίνετο θέλων εἰς ἑαυτὸν πρῶτον νὰ ἐφαρμόσῃ. Ἐν μέσῳ

τὸ κράτος δὲν εἶχε προορισμὸν νὰ θεραπεύῃ τὰς ἰδιωτικὰς αὐτῶν ὀρέξεις. Ἐπετρέπετο δ' ἀληθῶς αὐτῷ νὰ αἰσθάνηται τινα ὑπερφηάνειαν, ὡσάκις παρέβαλλεν ἑαυτὸν πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους πασάδας.

Ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας παρὰ τὸ γραφεῖον αὐτοῦ καθήμενος, ἀνάσθητος ὅλως ἐφαίνετο ὁ κόμης πρὸς τὰς διασκευάσεις, δι' ὧν ἄλλος τις ἄρχων ἤθελεν ἀρτύσει τοὺς κόπους τῆς ἀρχῆς. Αἱ σοβαρὰι δημόσιαι ἀσχολήσεις του εἶχον ἀληθῶς καταπνίξει τὸ αἷμά του καὶ τὰ πάθη του, ζένος δὲ καὶ ἀπρόσιτος ἦτο πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν καὶ παρεκτροπήν.

Ἐνῶ δὲ ἡ ἀπλότης καὶ τὸ ἄμωμον τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ βίου ἦσαν πρόσφοροι νὰ γεννήσωσι τὸν πρὸς τὸν Κυβερνήτην θαυμασμὸν ἕν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ ἄλλοδαπῇ, ἤξανε ἐτι οὗτος τὴν ἀπ' αὐτῶν ἐντύπωσιν, συμμορφούμενος πιστῶς πρὸς τοὺς τύπους τῆς καθεστῶσης θρησκείας, εὐλαβῶς τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα ἐπιτελῶν καὶ ἐνδελεχῶς τοῦτο ἐπιδεικνύμενος. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πολιτικῇ ἀνεμίγνυε τύπους θρησκευτικούς, ἡ δὲ τῆς Θεῆς Προνοίας ἐπίκλησις εἶνε στερεότυπος ἐν ταῖς ἐπισήμοις αὐτοῦ ἐπιστολαῖς καὶ ὀμιλίαις. Κατ' αὐτὰ ἤδη τῆς νεότητός του τὰ ἔτη συνέδεσαν λεπτοὶ ἀλλ' ἰσχυροὶ δεσμοὶ τὸν εὐσεβῆ ἄνδρα καὶ τὸν πολιτικόν. Ἡ πρὸς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν διάστασις, ἣν πανταχοῦ ἐκήρυσσεν ὁ Κυβερνήτης, ἦν πρὸ παντὸς διάστασις πρὸς τὰς ἀντιθρησκευτικὰς ἰδέας τοῦ 1789. Οὕτω δὲ ὁ Καποδίστριας εἶνε εἰς τῶν ἐξοχωτάτων πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν πάσῃ σχεδὸν εὐρωπαϊκῇ αὐτῇ διεκρίθησαν ἀπὸ τῆς παλινορθώσεως διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάσεως τοῦ πνεύματός των. Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικοπολιτικὴν ταύτην διάθεσιν περιέβαλεν αἴγλην ἐπιχάριτος ἀλλὰ σκοτεινῆς καὶ ἀσαφοῦς θρησκομανίας ἢ ἀναστροφή τοῦ κόμης πρὸς τὴν κυρίαν Κρύδνερ,¹ τὸν Βάδερ² καὶ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον. Βραδύτερον δὲ προσετέθη καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς αὐστηρίας ἀλλὰ ψευδευλαβοῦς κοινωνίας ἐν Γενεύῃ. Οὕτω παραδοξότατα συνεφύθησαν εἰς ἐν τὰ διάφορα στοιχεῖα: πολιτικῇ, μυστικισμὸς, καλβινιστικῇ καὶ ἀνατολικῇ πρὸς τοὺς τύπους εὐλάβειας. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως καὶ ἂν κρίνῃ τις περὶ τοῦ κράματος τούτου, ἀναντίρρητον εἶνε, ὅτι ἡ εὐλάβεια, ἡ τοῦλάχιστον ἡ αὐστηρὰ ἐκπλήρωσις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, ἦν σπουδαιότατον ἀπαιτούμενον δι' ἄνδρα θέλοντα νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Καθότι, πλὴν τῆς γλώσσης καὶ τῶν δημο-

τικῶν θεσμῶν τῶν ἐλλήνων, ὁ κληρὸς ὑπῆρξεν ἡ συντηρητικὴ δύναμις, ἣτις ἐπὶ μακροίωνα δουλείαν προϋφύλαξε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τῆς διασπάσεως καὶ τοῦ διέθρου.

Ὁ Καποδίστριας ἦν βεβαίως κοινωνικὸς ἀνὴρ εὐαρεστότατος τοὺς τρόπους, πνευματώδης καὶ προσηνῆς, προσωπικῶς ἄμωμος, ἀπλοῦς δὲ καὶ νηφάλιος τὴν δίαιταν, καὶ ἀψογος τὸν βίον ἦν δὲ πρὸς τούτοις ἀκάματος ἐργάτης καὶ διπλωμάτης τέλειος. Ἐκ τῶν δύο δὲ κατηγοριῶν, ἐς ἃς διακρίνει τὸν διπλωματικὸν κόσμον ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἦτοι τῆς μεγάλης δμαδος τῶν «θηρευόντων ὕδνα καὶ μεγαλοσταύρους» καὶ τῶν ὀλίγων διπλωματῶν, οἵτινες διάθεσιν ἔχουσι νὰ ἐργασθῶσιν ἀληθῶς ὑπὲρ τῆς πολιτείας, καὶ πιστῶς τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα ἐκπληροῦντες «τιμὴν αὐτῶν λογιζόμενοι νὰ ἦνε τὰ μισητότατα πάντων πρόσωπα,» ὁ Καποδίστριας δὲν ἀνῆκε βεβαίως εἰς τοὺς πρώτους. Εἰργάζετο ἀκαμάτως, καὶ οὐδόλως εἰς ὑλικὴν ἀμοιβὴν ἀποβλέπων, οὐδενὸς δὲ ὑπολείπετο κατὰ τὴν δεξιότητα καὶ τὴν γραφικὴν εὐχέρειαν. Ἀλαζόν τις φιλοδοξία, ἣν οὐδέποτε δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὁ ὄχλος, κατεῖχε καὶ ἐξωογόνει αὐτόν. Ἠγάπα τὴν πατρίδα του ἂν δ' ἐσφάλη κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων, μομφῆς ἀξία εἶνε ἡ κρίσις του, οὐχὶ δὲ τὸ φρόνημά του.¹

ΠΕΡΙ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Μετάφρασις Ν. Δ. Λεβίδου.

Ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου πάντοτε ὁ ἄνθρωπος ἔτρεφεν εἰδός τι σεβασμοῦ πρὸς τὰ γηραιότατα δένδρα. Καὶ οἱ μὲν ἄνθρωποι τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, εἰς οὓς πολλὰ ἐντύπωσιν ἐπροξέουν τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα δένδρα, ἄτινα δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν βασιλεῖς τῶν δασῶν, συνειθίζον νὰ λατρεύωσιν αὐτὰ οἱ δὲ ἄγριοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, ἀκόμη καὶ σήμερον, ἀναρτῶσι τὰς εἰκόνας τῶν θεῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν κλάδων δένδρων θαυμαστῶν ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ οἱ Γαλάται, κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, τέλος ἐξετέλουν τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀρχαίων δρυῶν, ὅπως κατόπιν οἱ βασιλεῖς τῶν Φράγκων, οἵτινες ἦσαν ἀπλουστάτων ἡθῶν, συνειθίζον ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιὰν νὰ δικάζωσι τοὺς ὑπηκόους.

Καὶ τί ὠραιότερον ἀληθῶς, τί μεγαλοπρεπέστερον δένδρου παλαιοῦ, ἀλλὰ καὶ πλήρους ζωῆς συγχρόνως, ὅπερ ἀνυψοῖ ὑπερφηάνως τὸν στερεὸν αὐτοῦ κορμὸν, τὸν ἐστεμμένον ὑπὲρ πυκνῶν φύλλων; Δὲν εἶναι τάχα τὸ τοιοῦτο δένδρον ἐκ τῶν ἀξιοθαυμάστων ἐργῶν τῆς φύσεως, ἐνώπιον τῶν ὁποίων τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι τι τὸ ἄχαρι, τὸ ἄψυχον, τὸ προσωρινόν;

1. Μέρους δεύτερον τῆς ὑπὸ Καρόλου Μενδελσῶνος Βαρσὸβλῆ ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Μετάφρασις Ἀγγ. Βλάχου

1. Διάσημος διὰ τῆς θρησκομανίας καὶ θεοπληγίας αὐτῆς καταστάσα γυνὴ, πολλὰ δὲ παθοῦσα ἕνεκα τῶν προσηλυτικῶν αὐτῆς ενεργειῶν, καὶ ἀποθανοῦσα ἐξηκοντοετῆς τὸ 1824. Σημ. τ. Μετ.

2. Ὀνομαστὸς φιλόσοφος, ἡ κάλλιον εἶπεν θεόσοφος τῆς Γερμανίας, τὴν ὀρυκτολογίαν κατ' ἀρχὰς σπουδάσας καὶ εἰς ταύτην ἀσχοληθεὶς, εἶτα δὲ, μεσθλιζῆς ἤδη, τραπέις ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐγεννήθη τὸ 1765, ἀπέθανε δὲ τὸ 1811. Σημ. τ. Μετ.